

TARI ISTVÁN VERSEI

LÁTSZATMEGOLDÁSOK KORA

Az összedrótzott kezek árvaságát
csatangoló ebfalka kaparta széjjel;
homokba fulladó szavakat ölelt át

az elszorult torkú haza akkor éjjel . . .
Gyógyírt jelentő földbe kapaszkodó hit
volt biz az éltető ital meg az étel.

Ó, mekkorára nőhet a szenvedés itt,
hol megjelent ismét a Garázda Piktör!
Eltékozolt csontok ropogása szédít,

és szájakat bénít – e parázna fintor –
a kárhozat: bűzös fakadéka terjeng.
Látszatzmegoldások kora mindegyik kor.

ZÚGASD A SZÓT!

Jer közénk,
Szent Margit,
legyek királynéja,
kötődből
ereszd ránk
a zöld hasú celofánt!

Dongjon csak,
zizegjen
tőle a koponyánk,
mint egy csontos odú,
melybe légyraj szorult.

Műanyag
koszorú
felhők sírján a nap,
e részeg
háború
hullafoltba harap.
Zúgasd a
szót, néma
nyelvünk szakadéka!
Jer közénk, Szent Margit,
legyek királynéja.

KITERÜLNEK A MINTÁK

A férc fonalférgein
ostyavékonná kopott
háizsappannal húzott,
szaggatott vonalak közt
veszel méretet, próbálsz
méretet venni, anyám.

A nagyolló sem töri
már fel úgy ujjaidat . . .
A nagyollót sokáig
nem élesítetted meg
gyerekeid miatt: a
nagyolló csúnyán rágta,
csócsálta az anyagot.

Gépfegyverként zakatol
széteső varrógéped,
kedvenc íróasztalom.

Kiterülnek a minták.

INGÉN ÁTÜT

Lóbálja már ernyőjét
a bodzavirág illata . . .

Puskát farigcsálsz ismét?
Nem hallom a hangod, apa!

Hiába görnyedsz kétrét,
föld alól dobog a pata:

bodzabél-könnyű lettél,
azóta is tart a csata.

Kócdugót durrantó lét
nyerít, mint a pszichopata –

kilőtted magad innét,
röpít a ribanc éjszaka.

Ingén átüt, golyóként,
a bodzavirág illata.

KEREPELVE

A harangok ma Rómába mentek.

Kislányunk is oda akart menni;
napokon, heteken, hónapokon
át ismételtette eszelősen,
föl-fölkerepelő zokogással:

Rómába akarok menni! – jajgató
 fahangon csattogott tőle a szíved.
 Csattogott, mint amikor elnyomóink
 ölésre akartak kényszeríteni
 engem.

A túlélés nagyasszonyaként
 úgy sötétítettél be, hogy attól még
 mindig kormos a tulipánok méhe.
 Szétlőtt Árpád-kori falvaink is
 házul szolgáltak didergésednek.

A harangok ma Rómába mentek.

Turisztikai attrakcióvá,
 hétvégi passzióvá, vadászattá
 vált az orgyilkosság. A kínhalál.
 Pénzért kínálják a töviskoszorút –
 fényképezkedjenek vele azok,
 kik fiaik köntösére sorsot
 vetnek.

A túlélés nagyasszonyaként
 úgy néztél a rendőrkopók szemébe,
 hogy nyomomat veszítve jutott
 eszükbe az anyjuk – és pörkökké
 fagyott az arcukon virágzó vigyor.

LÁNGOLVA SZÁLL

A megváltással járó lobbanás,
 égi jel élteti énekesét,
 miközben föl a krumplipaprikás,
 s érdemrendként fénylik a zsírpecsét
 az áttetszővé vált, tintapacás
 papíron, melyen surranó menyét,
 föléledő címerállat a rím
 fénycsóvján átszökő barna hím.

Zörög, mint ürülő gyufásdoboz,
markok barlangjában ellobbanó,
filigrán pálcikán lángot pofoz
a sóhaj. Fullad, sípol a bagó
savanyította dal, melyet koboz
nem kísér, csak kihegyezett karó:
karóba húzás, kerékbetörés
jár a költőnek! Vagy tarkólövés?

Mert nem ártatlan az, ki szavakat
piszkál, rakosgat, ír a hatalom
ellen, csürhét lázít! Ördöglakat
a vers, titkos fegyvert rejtő alom,
pokolgépeket leplező kacat,
dinamittal zsúfolt múlt, sírhalom . . .
Mely, ha robban, évekig zakatol
tőle a szív – s lángolva száll a toll.